

V spomin

avstrijskim vojakom, padlim pri Visu l. 1866.

Elegija.

Ὁ ξείν', ἀγγεῖλον Λακεδαιμονίους, ὅτι τῆδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.¹⁾

Dvajset in peta pomlad ovenčala zemljo prostrano,
 Kar vas zagrnil je v smrt, hrabri junaki, naš jug.
 Jasno prisvetil nje zor nad častno je vašo gomilo,
 Z juga dospel je med nas, vaš nam obudil — spomin.
 „Potnik, Špartancem povej . . .“ Mirujte, glasovi proseči:
 Kakor v preteklosti dneh, vse še pred nami živi!
 Tegethof slavni in Vis — zgodovine sta dični imeni,
 Dôkler avstrijski bo zrl ôrel ponosni med svet. —
 Krute pozabnosti plen vsakdanja so dela človeška:
 Kar domovini storiš, bode slovelo na vek.
 Vaša, junaki, srčnost najdražje ji vse je podala:
 V grob vas je tiral pogum, da oprostili ste dom.
 To je ljubezen zares, ljubezen do dôma, ki slednja
 Majhna se žrtev ji zdi — njemu v prosveto in čast.
 Vam jo pričuje pomnik kameniti na skalnem obrežju,
 Nemo v kraljestvo strmêč, kjer je domovje vam zdaj.

¹⁾ Potnik, Špartancem povej, da mrtvi počivamo tukaj,
 Ker smo poslušali vsi njihovih zákonov glas.